

и да го болѣхъ кълкитѣ, и, като ме дръпнѣ за краката, викаше като орелъ.

« Нѣ не видите ли, рекохъ му, лудетино! че не можъ да избѣгнѣ, по причина на тия прѣчки. Не разбирате ли, че сѣмъ се въскачилъ тамъ само отъ любопитство?»

« — Видѣж, господине, разбирамъ: нѣ слѣзте, господине, моля ви, слѣзте; това е опитване за изблѣгане. »

И намѣрихъ за добро да слѣзъ и да се смѣжъ.

Запознахъ се и съ шесть други политически затворници, които виждахъ на съседнитѣ прозорци.

Тѣй, когато мисляхъ, че животътъ ми щеше да бѣде по осамотенъ, отъ колкото отъ напрѣдъ, намѣрихъ се като обиколенъ отъ единъ видъ свѣтъ. Отъ първо ме бѣше ядъ, било защото единъ дълъгъ затворъ ми бѣше направилъ характерътъ нѣ толко съ общественъ, или защото, като бѣхъ се измамилъ съ сношенията си съ Юлиена, бѣхъ станжлъ по недо-вѣрчивъ.

Със сичко това, този малко разговоръ, когото имахми заедно, съ гласъ и съ махане, доде и ми станж драгоцѣненъ, и, безъ да се развеселѣ, забавляваше ме. Колкото за сношенията ми съ Юлиена, не казувамъ нищо никому. Дадохми си единъ на други честна дума да пазимъ у себеси една непо-кѣтнѣ тайна за тѣхъ. И ако говорѣ за тѣхъ у тая книга, това е, защото е невъзможно кой и да е да познаи, мѣжду толкози лица, които се намирахъ у тия тѣмници, кой бѣше тоя Юленъ.